

Arrest

nr. 323 226 van 12 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 mei 2023 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 6 oktober 2021 toe op het Belgische grondgebied en diende op 7 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 30 maart 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 31 maart 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoe te zijn. U bent een soennitisch moslim. U werd geboren in het subdorp Khan van het dorp Garda Sarai, in het district Wuza Zadran van de provincie Paktia in Afghanistan, waar u verbleef tot uw vertrek in het najaar van 2020. U ging niet naar school omdat deze te ver weg en in gevaarlijk gebied lag, maar ging wel tien jaar lang naar de madrassa in uw dorp. U hielp de rest van uw familie in jullie boomgaarden in de bergen.

Rond 2016 probeerde de Taliban uw vader te rekruteren, maar uw vader weigerde dit. Later raakte uw vader vermist. Vier jaar later merkten ze op dat u opgegroeid was en kwamen ze bij u thuis langs om u te rekruteren, waarop uw moeder hen afwimpelde door te zeggen dat u niet thuis was. De tweede keer kwamen ze u opzoeken terwijl u cricket speelde in de bergen, maar u wist hen te ontvluchten. De Taliban kwam vervolgens een derde keer langs in de madrassa toen u daar les volgde, maar u wist weg te vluchten voor hen. Een vierde keer kwamen ze naar u vragen toen u thuis was. Tussen deze pogingen zaten steeds enkele maanden, verspreid over een jaar tijd. Een jaar na de eerste keer dat de Taliban u trachtte te rekruteren gaf uw moeder uw maternale oom de opdracht om u het land uit te krijgen, wat hij regelde.

U vluchtte via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 7 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Onderweg verbleef u vier maanden in Turkije en drie maanden in Bosnië.

In de zomer van 2022 stuurde de Taliban u een dreigbrief waarin stond dat u terug moest keren naar Afghanistan om samen met hen jihad te voeren, anders zouden ze u doden. Een maand later doodden ze uw broer. Sinds de aardbeving woont de rest van uw gezin bij uw maternale ooms.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u kopies neer van uw taskara, de taskara van uw vader en een dreigbrief van de Taliban en foto's van de ruïnes van uw huis na een aardbeving.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd.

Ten eerste legt u tegenstrijdige verklaringen af over de locatie van uw taskara. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op 8 maart 2023 dat de zoon van uw paternale oom uw originele taskara meenam naar Italië, maar dat hij daar zijn zak met originele documenten verloor. U verklaart op verdere navraag dat u uw taskara niet meenam uit Afghanistan (CGVS p. 4). Bij het afleggen van uw Verklaring DVZ op 22 maart 2022 gaf u daarentegen aan de politie in Griekenland uw taskara afnam. Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid legt u nogmaals een andere verklaring af: u zegt namelijk dat u uw originele taskara verloor in Bulgarije (CGVS p. 4). U verklaart dat u dit vergat, wat deze tegenstrijdigheid echter niet kan verschonen. Het heeft er dus alle schijn van weg dat u het CGVS tracht te misleiden omtrent de locatie van uw originele taskara.

Het CGVS stelt ten tweede vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 7 oktober 2021 17 jaar oud te zijn (geboren op 3 april 2004). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 16 december 2021 een leeftijd werd toegekend van 22,98 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar — kan u echter niet worden beschouwd als minderjarige. Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u aan dat uw moeder u uw leeftijd meedeelde (CGVS p. 6), maar het valt te betwijfelen dat een moeder zich op dergelijk flagrante wijze zou vergissen over de leeftijd van haar kind. Als verklaring verwijst u daarnaast ook naar uw taskara, waarop uw leeftijd vermeld staat als 16 in 1399, wat overeenkomt met 2020-21, in tegenspraak met de bevindingen van de medische test. Er kan daarom ernstig getwijfeld worden aan de echtheid van deze taskara, nog bovenop de twijfels die reeds rezen, zoals supra beschreven. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskara voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig. Daar kopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, mag de authenticiteit van de beperkte (u legt enkel een kopie van de voorzijde van een taskara neer) kopie van uw taskara nog verder betwijfeld worden.

Daar u uw identiteit niet ontegensprekelijk kunt aantonen, kunt u ook niet aantonen dat de overige door u neergelegde documenten over u zouden handelen. Dit gebrek aan originele identiteitsdocumenten en uw

ongeloofwaardige verklaringen over waar ze zijn ondermijnen reeds ten eerste uw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat de Taliban u gedwongen wil rekruteren. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Ten eerste slaagt u er niet in uw verklaringen over de pogingen tot rekrutering van uw vader door de Taliban aannemelijk te maken. Er dient vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de Taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de Taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongelooftwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat het geval van uw vader afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de Taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van uw vader een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde hem bij de Taliban te laten aansluiten. U geeft namelijk aan dat er een grote Talibanaanwezigheid was in uw dorp en in uw regio, maar dat u noch uw vader contact had met hen of met andere groepen (CGVS p. 9). Op navraag geeft u expliciet aan dat uw vader geen vrienden had bij de Taliban en ook niet bij het dominante Haqqani-netwerk in uw regio (CGVS p. 10). Bovendien geeft u zelfs aan dat een aantal van uw verwanten bij de overheid en het Afghaanse Nationale Leger werkte en dat de Taliban wist dat uw vader een goede relatie had met hen (CGVS p. 11). Nadat ze hem hiermee confronteerden, verklaarde uw vader tegen de Taliban dat hij goed bevriend was met zijn verwanten omdat zij hun natie en land goed dienden, en dat hij de Taliban niet leuk vond (CGVS p. 11). U verklaart dat de Taliban uw vader net graag wilden rekruteren omdat hij deze goede relaties had (CGVS p. 11), maar dit is volstrekt ongelooftwaardig. Uw vaders sympathieën maken het namelijk net minder geloofwaardig dat de Taliban hem zou willen rekruteren.

U verwijst als tegenvoorbeeld steeds naar een ander persoon in uw dorp die door de Taliban werd gedood omdat hij hen niet wilde vervoegen (CGVS p. 10), maar dat zegt niets over de situatie van uw vader. Aangezien de mislukte rekruteringspogingen en de verdwijning van uw vader de basis vormen van uw voorgehouden vrees, zet de ongelooftwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent ook de geloofwaardigheid van de rest van uw verklaringen reeds op losse schroeven.

Ten tweede legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent het gedrag van de Taliban rond de verdwijning van uw vader en uw kennis over de toedracht van zijn verdwijning. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 8 maart 2023 geeft u eerst aan de Taliban u een maand na zijn verdwijning vertelden dat ze uw vader hadden laten verdwijnen en dat ze dat ook met u konden doen (CGVS p. 13). Dit is tegenstrijdig met uw verklaringen tijdens het invullen van uw Vragenlijst CGVS op 22 maart 2022, toen u verklaarde dat u op het nieuws hoorde dat uw vader meegenomen werd door de Taliban. Na confrontatie verklaart u dat u geen nieuws zag in uw regio (CGVS p. 13), wat geen verschoning is voor deze tegenstrijdigheid, maar deze enkel bevestigt. Vervolgens legt u nog eens tegenstrijdige verklaringen af hieromtrent tijdens uw persoonlijk onderhoud op 8 maart 2023. U verklaart namelijk dat de Taliban de ene keer dat ze een maand na uw vaders verdwijning uw huis bezochten, vroegen waar uw vader heen was om op die manier hun betrokkenheid bij zijn verdwijning toe te dekken (CGVS p. 13). Dit is volstrekt tegenstrijdig aan uw eerdere verklaringen. Na confrontatie geeft u vervolgens aan dat de Taliban twee keer kort na uw vaders verdwijning langskwamen bij u thuis: de eerste keer vertelden ze dat ze uw vader hadden laten verdwijnen en dat ze hetzelfde konden doen met anderen, de tweede keer kwamen ze langs om te vragen waar uw vader was en pretendeerden ze hier niets mee te maken te hebben (CGVS p. 14). Deze verklaring raakt kant noch wal en verschoont bijgevolg geenszins deze tegenstrijdigheden, die de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnen.

Ten derde slaagt u er ook niet in uw verklaringen over de poging van de Taliban om u te rekruteren geloofwaardig te maken. Daarbij geldt ten eerste bij analogie hetzelfde als supra reeds over uw vader werd geschreven en daar komt bovenop dat de Taliban uw vader reeds had ontvoerd, wat het nog minder aannemelijk maakt dat zij u zouden vertrouwen. Bovendien verklaart u dat de Taliban u vier keer probeerde te rekruteren gedurende een jaar tijd, en dat tussen elk van deze pogingen steeds enkele maanden verstreken. Elke keer dat u hen zag, vluchtte u weg voor hen (CGVS p. 14-15). U maakte uw standpunt tegenover hen dus erg duidelijk. U weet het dus al niet aannemelijk te maken dat de Taliban u überhaupt per se zou willen rekruteren.

Ten tweede is het wel erg opvallend dat de Taliban steeds enkele maanden liet tussen hun rekruteringspogingen. Dat komt niet overeen met wat kan worden verwacht indien ze u gedwongen probeerden te rekruteren.

U slaagt er dus niet in uw verklaringen over de pogingen van de Taliban om u te rekruteren aannemelijk te maken. Dit maakt de kern van uw voorgehouden vrees uit en zet de geloofwaardigheid van die vrees dan ook volledig op losse schroeven.

Ten vierde weet u ook uw verklaringen over uw eigen gedrag niet aannemelijk te maken. U geeft aan dat u in het jaar tussen de eerste poging van de Taliban om u te rekruteren en uw vertrek geen specifieke maatregelen nam om te voorkomen dat ze u te pakken zouden krijgen. U bleef in uw boomgaarden werken en naar de madrassa gaan en nam deel aan cricketwedstrijden in de buurt van uw dorp (CGVS p. 15). De enige voorzorgsmaatregel die u nam was weglopen als de Taliban in uw buurt kwam (CGVS p. 15). Dit zorgeloze gedrag is volledig in tegenspraak met het gedrag dat verwacht kan worden van iemand die vreest gerekruteerd of gedood te zullen worden door de Taliban. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten vijfde komen uw verklaringen niet overeen met de documenten die u neerlegt. U verklaart dat de Taliban u acht maanden voor uw persoonlijk onderhoud op 8 maart 2023 een dreigbrief stuurde waarin stond dat u naar Afghanistan moest terugkeren om samen met hen jihad te voeren, anders zouden ze u doden (CGVS p. 5; 16). U verklaart dat er verder niets in de brief staat, behalve de naam van uw dorp en district en enkele handtekeningen en zelfs op expliciete navraag geeft u aan dat ze u nergens van beschuldigden in de brief (CGVS p. 16). Nochtans vermeldt de brief duidelijk dat u ervan beschuldigd wordt informatie over de basis van de Taliban doorgegeven te hebben aan de Afghaanse overheid. Na confrontatie geeft u aan dat u niet wist wat er in de brief stond omdat u niet naar school ging (CGVS p. 16), wat geen verschoning is voor de tegenstrijdigheid met uw verklaringen. Er kan namelijk verwacht worden van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient, dat hij op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij voorlegt. Uw volledige onwetendheid omtrent de inhoud van deze brief is weinig ernstig in het kader van uw voorgehouden vrees en aangezien deze inhoud niet overeenkomt met uw verklaringen, ondermijnt dat de geloofwaardigheid van deze verklaringen bovendien nog verder. Daarnaast is de brief ook gedateerd op 21/08/1442, wat overeenkomt met 4 april 2021 (nvdr), twee jaar voor uw persoonlijk onderhoud op 8 maart 2023 en zelfs zes maanden voor uw aankomst in België. U volhardt echter dat deze brief acht à tien maanden voor uw persoonlijk onderhoud werd afgegeven en wijt dit aan de Afghaanse kalender (CGVS p. 16). De volledige tegenspraak van quasi elk element van de door u neergelegde brief met uw verklaringen ondermijnt de geloofwaardigheid van deze verklaringen verder.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een

open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op

voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel

een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op

<https://euaa.europa.eu/sites/default/files/>

[publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance

Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u kopies neer van uw taskara, de taskara van uw vader en een dreigbrief van de Taliban en foto's van de ruïnes van uw huis na een aardbeving.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. De kopie van uw taskara werd supra reeds behandeld en de vaststellingen omtrent dit document werpen ook reeds een schaduw op de geloofwaardigheid van de andere documenten die u neerlegt, in het bijzonder op de taskara van uw vader. De dreigbrief van de Taliban werd ook reeds supra behandeld. De foto's van de ruïnes die u neerlegt tonen enkel ruïnes die op geen enkele wijze te identificeren vallen als uw voormalige woonst of als het gevolg van een aardbeving. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op

toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afghaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Naar aanleiding van de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de locatie van zijn originele taskara, verduidelijkt verzoeker in zijn eerste middel dat hij niet precies weet wat er met zijn taskara is gebeurd en dat hij alleen met zekerheid weet dat hij deze tijdens zijn reis is kwijtgeraakt.

Met betrekking tot zijn voorgehouden minderjarigheid stelt verzoeker in zijn eerste middel dat het bijhouden van een exacte leeftijd binnen de Afghaanse cultuur niet gebruikelijk is. Hij geeft bovendien aan dat hij ervan uitging dat hij minderjarig was omdat zijn moeder hem dat vertelde en dat er geen sprake is van misleiding van de Belgische overheid. Volgens verzoeker volstaat de vaststelling dat hij medisch gezien ouder werd ingeschat niet om zijn relaas in twijfel te trekken.

Ingevolge de overwegingen van de commissaris-generaal betreffende pogingen van de taliban om zijn vader gedwongen in te lijven, voert verzoeker aan dat hij telkens het woord 'samenwerken' gebruikte. Dit zou niet direct wijzen op het meevechten samen met de taliban. Hij verduidelijkt ook dat zijn vader familieleden en kennissen had die bij de overheid werkten en dat de taliban daarom wilden dat hij en ook verzoeker zelf informatie over deze familieleden en kennissen naar hen doorspeelde. Verzoeker verwijst in dit verband naar een passage uit het EUAA rapport van januari 2023 waaruit volgens hem blijkt dat de gedwongen rekrutering een risico op vervolging en ernstige schade met zich brengt.

Verzoeker tracht in zijn middel zijn tegenstrijdige verklaringen over de verdwijning van zijn vader te rechtvaardigen door te wijzen op "grote stress", waardoor hij soms geen heldere verklaringen kon afleggen. Volgens hem werd hij slechts één keer geconfronteerd met het feit dat hij tijdens het kleine interview iets anders had verklaard, terwijl de verwerende partij als 'professioneel' deze tegenstrijdigheden aan hem dient voor te leggen.

Met betrekking tot de gedwongen rekrutering van verzoeker zelf, herhaalt hij dat hij familieleden had bij de overheid waardoor de taliban hem of zijn vader als informant wilden inlijven. Naar het oordeel van verzoeker kan uit het gegeven dat hij liet merken geen rekrutering te willen, niet worden besloten dat hij geen vervolging riskeert. Hierbij verwijst verzoeker opnieuw naar het EUAA-rapport van januari 2023.

Aangaande de afwezigheid van voorzorgsmaatregelen in de periode tussen de eerste rekruteringspoging en zijn vertrek, stelt verzoeker dat hij helemaal niet zorgeloos was, maar dat er niet van hem verwacht kan worden dat hij zich de hele tijd in zijn huis zou ophouden. Verzoeker zou een tijd geprobeerd hebben om voorzichtig in het dorp te blijven en wanneer dat niet meer veilig was, moest hij het land ontvluchten.

Waar de commissaris-generaal in zijn beslissing ten slotte vaststelt dat verzoekers verklaringen niet overeenkomen met de dreigbrief die hij neerlegt, wijst verzoeker op een passage uit de notities van het persoonlijk onderhoud waaruit volgens hem blijkt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud bevestigde dat er beschuldigingen waren met betrekking tot samenwerken met de overheid. Verzoeker blijft er verder bij dat de dreigbrief ongeveer tien maanden voor zijn persoonlijk onderhoud werd opgestuurd en dat hij niet wist dat de brief dateerde van 4 april 2021. Hij geeft bovendien aan dat hij dit niet kon weten omdat hij ongeschoold is en hem de datum niet werd meegedeeld.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en wederom de schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betwist dat er in Afghanistan geen risico zou bestaan op ernstige schade door toedoen van willekeurig geweld. Hierbij verwijst verzoeker onder andere naar internetartikels van de zomer van 2022 waarin gewezen wordt op een conflict tussen de taliban en een afvallige commandant (HLN), op een bom in Kapisa en een aanslag door ISKP op een moskee in Kabul. Tevens wijst verzoeker op willekeurige aanhoudingen die worden vermeld in het rapport van *Human Rights Watch* van 2022.

Vervolgens zet verzoeker uiteen dat de preciaire socio-economische situatie aanleiding kan geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel dat vervat is in artikel 3 van het EVRM. Hierbij verwijst verzoeker naar de rechtspraak van het EHRM in de zaak Sufi en Elmi en maakt hij de vergelijking met de zaak S. H. H. Volgens het Hof kon de situatie in Somalië (Sufi en Elmi) niet vergeleken worden met de situatie in Afghanistan (S. H. H.) omdat er in Afghanistan ten tijde van de uitspraak een functionerende centrale regering was die de controle had over het gehele land en dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties. Volgens verzoeker zijn deze verschillen thans, sinds de machtsvername door de taliban, niet meer aanwezig. Verzoeker wijst erop dat de taliban niet bij machte zijn om het land te regeren. Uit berichtgeving van het EUAA, de Verenigde Naties en de VRT blijkt volgens verzoeker dat de socio-economische situatie uitermate zorgwekkend is. Nog volgens verzoeker zijn de taliban in Afghanistan van hetzelfde niveau als de islamitische opstandelingen in Somalië en is de hoeveelheid aanwezige humanitaire hulporganisaties gedaald en werd er door de taliban een regel uitgevaardigd waardoor vrouwen niet meer mogen werken in hulporganisaties, waarbij verzoeker verwijst naar internetartikels van december 2022. Verzoeker stelt ook dat natuurrampen frequent voorkomen in Afghanistan en verwijst hierbij naar zware overstromingen die blijken uit landeninformatie van 2022. Uit het geheel van artikels, rapporten en jurisprudentie concludeert verzoeker dat de uiterst preciaire humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan de welbewuste handelingen van een actor, met name de taliban. Verzoeker stelt dat het voor hem onmogelijk zou zijn om voor een inkomen te zorgen omdat hij als terugkeerder uit het Westen gestigmatiseerd zou worden en verwijst hierbij naar de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

2.2. Aanvullende nota's en stukken

2.2.1. Aanvullende nota CGVS

Op 12 december 2024 maakte de commissaris-generaal een aanvullende nota over aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin de landeninformatie wordt *geüpdatet* (Aanvullende nota verwerende partij, 12 december 2024). Volgende COI-rapporten worden hierin opgesomd:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf
EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf
EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf
EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf
EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>
EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf
EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf
EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf

2.2.2. Eerste aanvullende nota verzoeker

De raadsman van verzoeker maakte op 15 december 2024 een eerste aanvullende nota over aan de Raad waarbij hij aanvullende gegevens bijbrengt over de veiligheids- en socio-economische situatie in Afghanistan. Betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat uit de EUAA *Country Focus Afghanistan* van november 2024 blijkt dat er in 2024 een stijging viel waar te nemen van het aantal veiligheidsincidenten in Afghanistan. Vervolgens stipt hij aan dat de socio-economische situatie in Afghanistan zeer slecht is en dat het voor hem als terugkeerder uit het Westen bijzonder moeilijk zal zijn om aan werk te geraken omwille van het maatschappelijke stigma, waarbij hij een passage aanhaalt uit de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Tenslotte verwijst verzoeker naar de Moraliteitswet die in de zomer van 2024 in Afghanistan werd uitgevaardigd en in de EUAA *Country Focus* werd vermeld. Deze wet verbiedt westerse kledij en vriendschappen met niet-moslims, zo stelt verzoeker, en zou de terugkeer van verzoeker verder bemoeilijken.

2.2.3. Tweede aanvullende nota verzoeker

Ter terechtzitting legt de aanwezige advocaat van verzoeker een tweede aanvullende nota neer teneinde nieuwe gegevens ter kennis te brengen met betrekking tot het risico vanwege een gepercipieerde verwestering in geval van terugkeer naar Afghanistan. Deze gegevens betreffen een arbeidscontract van verzoeker bij PostNL, een kopie van een e-mail van 18 december 2024 uitgaande van een verantwoordelijke bij PostNL, enkele getuigenissen van collega's van verzoeker, een certificaat van een opleiding 'werken met een rolcontainerlifter' en een verklaring van de begeleidster van verzoeker in het centrum van Sint-Niklaas (Aanvullende nota verzoeker, 19 december 2024, bijlagen 1-4).

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die

bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn beide middelen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, of nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van pashtoun-origine is en afkomstig is uit het district Wuza Zadran in de provincie Paktia (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 22 maart 2022, persoonsgegevens). Verzoeker verklaarde dat de taliban rond 2016 probeerden om zijn vader te rekruteren (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 8 maart 2023, p. 9). Verzoekers vader zou echter geweigerd hebben om met de taliban mee te werken waarna hij vermist raakte (*Ibid.*). Ongeveer vier jaar later zouden de taliban opgemerkt hebben dat verzoeker was opgegroeid en zouden ze, verspreid over een tijdspanne van een jaar, verzoeker tot viermaal toe hebben opgezocht om hem te rekruteren, maar verzoeker stelde dat hij hen elke keer wist te ontvluchten (*Ibid.*). Na een vierde bezoek van de taliban zou verzoekers moeder, zijn maternelle oom de opdracht hebben gegeven om hem weg te krijgen uit Afghanistan (*Ibid.*). Nadat verzoeker in België was aangekomen zou een dreigbrief van de taliban zijn toegekomen waarin stond dat hij moest terugkeren naar Afghanistan om met hen jihad te voeren (AD, stuk 5, Documenten, Dreigbrief; AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 8 maart 2023, p. 16). Terloops geeft verzoeker bovendien aan dat de taliban zijn broer doodden twee maanden na ontvangst van deze dreigbrief (*Ibid.*, p.17). Verzoekers vrees voor de taliban is dus hoofdzakelijk gekoppeld aan het feit dat de taliban zowel zijn vader als hemzelf gedwongen zouden willen rekruteren.

5.1.3. De Raad stelt eerst en vooral vast dat verzoeker er in zijn eerste middel niet in slaagt de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal betreffende de door hem opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd aan het wankelen te brengen, hetgeen negatief afstraalt op zijn algehele geloofwaardigheid.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming in oktober 2021 niet in het bezit was van enig identiteitsdocument (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, bijlage 26, 7 oktober 2021). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal anderhalf jaar later stelde de *protection officer* vast dat verzoeker eerder geen enkel document neerlegde, maar toen plots een kopie van zijn taskara, een kopie van de taskara van zijn vader, een kopie van een dreigbrief en foto's van ruïnes neerlegde (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 8 maart 2023, p. 4; AD, stuk 5, Documenten). De neergelegde kopie van verzoekers taskara is onvolledig vermits hiervan enkel de voorkant te zien is (AD, stuk 5, Documenten, taskara verzoeker). Omdat dit stuk ook slechts een foto-weergave betreft van een identiteitsdocument waarvan *an sich* de authenticiteit al allerminst kan worden gegarandeerd (AD, stuk 6, Map met landeninformatie, COI Focus Afghanistan, Corruptie en documentfraude, 14 februari 2021 (update), p. 25), kan ernstig getwijfeld worden aan de werkelijke identiteitsgegevens van verzoeker.

Bovendien legde verzoeker totaal tegenstrijdige verklaringen af over het teloorgaan van zijn originele identiteitsdocumenten. Bij het opmaken van zijn verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoeker aan dat zijn taskara werd afgenomen door de politie in Griekenland (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 22 maart 2022, persoonlijke documenten), terwijl hij ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde dat de zoon van zijn paternale oom zijn taskara meenam naar Italië en daar de zak met originele documenten verloor (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 8 maart 2023, p. 4). Verzoeker geeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud dus aan dat hij zijn taskara niet zelf meenam uit Afghanistan (*Ibid.*), in tegenstelling tot wat hij eerder verklaarde. Na confrontatie met deze tegenstrijdigheden gaf verzoeker een derde versie waarbij hij te kennen gaf dat hij zijn originele taskara in Bulgarije verloor en dat de taskara die zijn neef bijhad slechts een fotokopie betrof (*Ibid.*). De Raad stelt vast dat verzoeker maar liefst drie verschillende verklaringen aflegt over de locatie van zijn originele taskara, waardoor het tot op heden onduidelijk is wat er precies met zijn originele taskara is gebeurd. Het is geenszins onredelijk om op basis van de combinatie van de beperkte bewijswaarde van de neergelegde kopie en de totaal uiteenlopende verklaringen over de locatie van het origineel de identiteitsgegevens van verzoeker in vraag te stellen. Verzoeker geeft in zijn middel toe dat zijn

eerdere verklaringen niet stroken met de werkelijkheid en beweert thans dat hij niet precies weet wat er met zijn taskara gebeurde, maar hij bevestigt wel dat hij hem onderweg ergens is kwijtgeraakt.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker ter gelegenheid van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming op 7 oktober 2021 verklaarde geboren te zijn op 3 april 2004 (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, bijlage 26). Dit zou inhouden dat hij toen 17,5 jaar oud was en dus nog n t minderjarig. Uit de resultaten van het leeftijdsonderzoek (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, beslissing dienst Voogdij, 14 december 2021) blijkt evenwel dat verzoeker op 16 december 2021 de leeftijd had van 22,98 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar, waardoor verzoeker als onbetwistbaar als meerderjarig diende te worden beschouwd op het ogenblik dat hij zijn verzoek om internationale bescherming indiende. Uit niets blijkt dat verzoeker het rechtsmiddel dat op grond van artikel 14, §1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State openstaat tegen de beslissing van de dienst Voogdij van 14 december 2021 heeft aangewend. Bijgevolg berust hij in het gegeven dat hij als meerderjarige moet worden bejegend en kan hij zijn minderjarigheid niet aanwenden als verschoningsgrond voor eventuele ongeloofwaardige verklaringen. Waar verzoeker zich in zijn eerste middel probeert te verantwoorden door te stellen dat het bijhouden van een exacte leeftijd binnen de Afghaanse cultuur niet gebruikelijk is en dat hij ervan uitging dat hij minderjarig was omdat zijn moeder hem dat vertelde, merkt de Raad op dat het weinig geloofwaardig lijkt dat een moeder zich zo zou vergissen in de leeftijd van haar eigen kind, zelfs al is leeftijd in de Afghaanse cultuur minder van belang. Bijkomend benadrukt de Raad dat de overwegingen betreffende de voorgehouden minderjarigheid in de bestreden beslissing geen doorslaggevend motief vormen om verzoeker internationale bescherming te weigeren, maar dat dit hoofdzakelijk wordt aangewend om verzoekers algehele geloofwaardigheid verder in twijfel te trekken, hetgeen niet als kennelijk onredelijk of onzorgvuldig kan worden bestempeld.

5.1.4. Het vluchtrelaas van verzoeker is gestoeld op de pogingen tot gedwongen rekrutering vanwege de taliban, zowel ten aanzien van zijn vader voor diens verdwijning als ten aanzien van verzoeker zelf (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 8 maart 2023, p. 9).

In de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat de taliban slechts zelden gebruikmaken van gedwongen rekrutering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt inderdaad dat gedwongen rekrutering door de taliban zeer zeldzaam is (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 39) omdat ze konden rekenen op voldoende vrijwillige rekruten en ze meestal druk uitoefenden via familiale of clanrelaties of via de koran-scholen. Het komt overigens weinig logisch over dat de taliban verzoekers vader gedwongen zouden willen inlijven, terwijl hij tegen de taliban was, en kennissen en verwanten had die werkten bij de voormalige Afghaanse overheid en bij het voormalige Afghaanse Nationale Leger (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 8 maart 2023, p. 11). De taliban zouden hiervan op de hoogte geweest zijn (*Ibid.*), waardoor de Raad niet inziet welke meerwaarde verzoekers vader, die duidelijke sympathieën had voor de voormalige Afghaanse overheid en wellicht een weinig loyale houding had ten overstaan van de taliban, voor hen zou kunnen betekenen. Verzoeker haalt bovendien zelf in zijn eerste middel een passage aan uit het EUAA-rapport van januari 2023, waarin de beschikbare landeninformatie en de zeldzaamheid van gedwongen rekrutering wordt bevestigd. Aangezien verzoeker niet aantoont dat de situationele context, die blijkt uit informatiebronnen waarover de commissaris-generaal beschikt, niet strookt met de werkelijkheid, komt het aan hem toe om zijn individuele vervolgingsvrees des te meer te concretiseren (*cf.* RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

In antwoord op verzoekers betoog in zijn eerste middel merkt de Raad op dat het niet ter discussie staat dat gedwongen rekrutering een vervolgingsfeit kan uitmaken dat aanleiding kan geven tot het verlenen van internationale bescherming, maar dat verzoeker wel aannemelijk dient te maken dat de context in zijn regio van herkomst uitzonderlijk was, in die zin dat de taliban omwille van een zwakke positie hun toevlucht dienden te nemen tot gedwongen rekrutering. Verzoeker verklaarde evenwel dat “(e)r (...) *veel Taliban (is) onze regio en ons dorp*” (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 8 maart 2023, p. 9) en dat de controle in Paktia in handen is van Haqqani (*Ibid.*, p. 10), een netwerk dat nauw verwant is aan de taliban. Verzoeker toont dus niet aan dat de taliban, of andere groeperingen die zich verzetten tegen de voormalige Afghaanse overheid, zwak stonden in zijn regio van herkomst waardoor er onvoldoende vrijwilligers waren die zich bij hen aansloten. Het geheel van deze vaststellingen ondermijnt in belangrijke mate de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen betreffende de gedwongen rekrutering.

5.1.5. Voorts legt verzoeker opmerkelijke verklaringen af in verband met de verdwijning van zijn vader, die volgens hem gevolgd zou zijn op de mislukte pogingen tot gedwongen rekrutering vanwege de taliban. Verzoeker verklaarde dat zijn vader vermist raakte nadat hij had geweigerd om deel te nemen aan de jihad (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 8 maart 2023, p. 9). Het is opvallend dat verzoeker tot drie keer toe verschillende versies schetst van de manier waarop hij erachter kwam dat zijn vader werd meegenomen door de taliban. Tijdens zijn eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 maart 2022 verklaarde verzoeker dat hij op het nieuws hoorde dat zijn vader

werd meegenomen door de taliban (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 22 maart 2022). Naar aanleiding van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal verklaarde hij dat de taliban een maand na de verdwijning van zijn vader zelf kwamen vertellen dat ze zijn vader hadden laten verdwijnen en dat ze met hem hetzelfde konden doen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 8 maart 2023, p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen beweerde verzoeker zelfs dat er niet naar het nieuws gekeken werd in de regio waar hij woonde (*Ibid.*), hetgeen enkel meer vragen doet rijzen bij verzoekers oorspronkelijke verklaring. Vervolgens lijkt verzoeker zijn verklaring omtrent wat er precies gebeurde nadat zijn vader zou zijn meegenomen door de taliban nogmaals aan te passen en stelt hij dat de taliban na de verdwijning van zijn vader naar hun thuis kwamen om te vragen waar zijn vader zich bevond om op die manier hun betrokkenheid bij zijn verdwijning te maskeren (*Ibid.*, p. 14). Deze verklaring staat volledig haaks op zijn eerdere verklaringen waarin verzoeker juist aangeeft dat de taliban naar hun huis kwamen om hun betrokkenheid bij de verdwijning van zijn vader te bevestigen. Verzoeker beroept zich thans in zijn verzoekschrift op “grote stress”. Verzoeker kan dit echter niet aangrijpen om zijn totaal tegenstrijdige verklaringen te rechtvaardigen. De Raad heeft begrip voor de stressvolle situatie waarin verzoeker verkeert, maar dit ontslaat hem niet van zijn verantwoordelijkheid om, minstens bij benadering, coherente verklaringen af te leggen over de wijze waarop hij te weten kwam dat zijn vader vermist was geraakt. Verzoeker werd trouwens, in weerwil van verzoekers beweringen in zijn eerste middel, wel degelijk meermaals geconfronteerd met het tegenstrijdige karakter van zijn verklaringen. De *protection officer* stelde immers: “*In uw kleine interview zei u iets anders?*”, en even later merkte deze op: “*Dat is iets helemaal anders dan wat u eerder zei.*”, en daarna: “*Daar net vertelde u mij dat de Taliban u vertelde (sic) dat ze uw vader hadden meegenomen.*” (*Ibid.*, p. 13-14). Deze tegenstrijdigheden kunnen dus wel degelijk worden aangegrepen om de geloofwaardigheid van de voorgehouden ontvoering van verzoekers vader onderuit te halen.

5.1.6. Verzoeker maakt vervolgens geenszins aannemelijk dat hij daadwerkelijk een persoonsgerichte vorm van vervolging vreest vanwege de taliban omwille van rekruteringspogingen door de taliban. Verzoeker koppelt zijn vrees voor vervolging immers niet enkel aan de beweerde pogingen tot gedwongen rekrutering van zijn vader maar hij verklaart eveneens dat de taliban vier jaar later ook verschillende pogingen ondernamen om hemzelf te rekruteren (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 8 maart 2023, p. 14-15).

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij in de bestreden beslissing stelt dat verzoekers verklaringen in dit verband eveneens niet geloofwaardig kunnen worden geacht. Vooreerst wijst de Raad er in dit verband nogmaals op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban uiterst zeldzaam is (zie punt 5.1.4.) en dat het daarom aan verzoeker toekomt om zijn individuele vervolgingsvrees des te meer te concretiseren. De Raad stelt vast dat verzoeker hier niet in slaagt. Het lijkt vooreerst zeer onwaarschijnlijk dat de taliban vier pogingen zouden hebben ondernomen om verzoeker te rekruteren, doch dat hij elke keer wist te ontkomen. Verzoeker geeft aan dat hij elke keer wanneer hij de taliban zag, kon vluchten (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 8 maart 2023, p. 14 – 15). Het is evenwel weinig geloofwaardig dat de taliban telkens een aantal maanden tijd lieten verstrijken tussen de verschillende zogenaamde rekruteringspogingen omdat ze op die manier verzoeker meerdere malen de kans gaven om (het land) te ontvluchten. De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat het opmerkelijk is dat verzoeker geen extra veiligheidsmaatregelen nam nadat de taliban hem in het vizier kregen. Verzoeker geeft immers uitdrukkelijk aan dat hij in het jaar tussen de eerste poging van de taliban om hem te rekruteren en zijn vertrek geen specifieke voorzorgsmaatregelen nam om te voorkomen dat ze hem te pakken zouden krijgen: “*We deden niks speciaal (...)*” (*Ibid.*, p. 15). Hoewel hij thans in zijn eerste middel aangeeft dat hij steeds op zijn hoede was en dat hij probeerde om voorzichtig in het dorp te blijven, blijkt uit zijn verklaringen dat hij nog steeds ging werken in de boomgaarden, naar de madrassa ging en zelfs nog deelnam aan cricketwedstrijden (*Ibid.*, p.15), wat niet lijkt te wijzen op een voorzichtige houding. Zeker gezien verzoekers vader reeds ontvoerd zou zijn door de taliban omdat hij weigerde in te gaan op een rekruteringspoging, kan van verzoeker verwacht worden dat hij de ernst van de situatie kon inschatten en bijzondere preventieve maatregelen zou nemen. De onverschillige reactie van verzoeker op de voorgehouden rekruteringspogingen van de taliban valt moeilijk te rijmen met de door hem aangehaalde vrees voor vervolging.

5.1.7. Finaal stipt de Raad aan dat verzoekers vluchtrelaas geenszins ondersteund wordt door de documenten die hij neerlegt. Verzoeker maakte tijdens zijn persoonlijk onderhoud immers gewag van een dreigbrief en legde hiervan een kopie neer (AD, stuk 5, Documenten, Dreigbrief). In deze dreigbrief zouden de taliban verzoeker bevelen om terug te keren naar Afghanistan om daar samen met hen jihad te voeren en hem doden indien hij niet op het bevel zou ingaan (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 8 maart 2023, p. 5 en 16). Hierbij is het opvallend dat verzoeker er niet in slaagt de volledige en correcte inhoud van deze brief weer te geven. Verzoeker geeft immers duidelijk aan dat de taliban hem nergens van beschuldigen in de brief (*Ibid.*, p.16). Nochtans blijkt uit de vertaling van de dreigbrief, die in het administratief dossier is opgenomen (AD, stuk 5, Documenten, dreigbrief), dat verzoeker

ervan beschuldigd wordt informatie over de mudjahiddin te hebben doorgegeven aan de voormalige Afghaanse overheid. Verzoeker heeft evenwel nooit verklaard dat hij beschuldigd werd van spionage.

Daarnaast blijkt dat verzoekers verklaringen over de datum van het schrijven niet overeen te stemmen met de gegevens op het stuk. Verzoeker verklaarde dat hij deze brief ontving ongeveer acht à tien maanden voor zijn persoonlijk onderhoud op 8 maart 2023, dus toen hij reeds in België verbleef (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 8 maart 2023, p. 16). Het neergelegde stuk blijkt echter gedateerd op 4 april 2021 (21/08/1442 volgens de Islamitische kalender), wat zou betekenen dat het document reeds dateert van twee jaar vóór verzoekers persoonlijk onderhoud en dus zelfs reeds dateert van vóór verzoekers aankomst op het Belgische grondgebied.

In zijn eerste middel wijst verzoeker op het feit dat hij ongeschoold is. Verzoeker kan dit echter niet aangrijpen om de totaal verkeerde weergave van de inhoud van de brief of de datum ervan te rechtvaardigen. Het feit dat verzoeker ongeschoold is, ontslaat hem niet van zijn verantwoordelijkheid om, minstens bij benadering, coherente verklaringen af te leggen over de inhoud en de datering van de driefbrief. Van hem kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij er alles aan doet om zoveel mogelijk informatie te vergaren om zijn vluchtrelaas te ondersteunen.

5.1.8. In zijn aanvullende nota van 15 december 2024 maakt verzoeker gewag van stigmatisering omwille van verwestering en van de zogeheten Moraliteitswet die in de zomer van 2024 in Afghanistan werd uitgevaardigd die een aantal als westers gepercipieerde gedragingen zou verbieden. Verzoeker verduidelijkt evenwel niet dat hij zich aan bepaalde van deze in de wetgeving omschreven gedragingen zou bezondigen en verduidelijkt niet in hoeverre deze wetgeving in Paktia wordt gehandhaafd waardoor hij deze Moraliteitswet niet kan aangrijpen om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

5.1.9. Middels zijn tweede aanvullende nota van 19 december 2024 maakte verzoeker ter terechtzitting zijn arbeidscontract bij PostNL, een kopie van een e-mail van 18 december 2024 uitgaande van een verantwoordelijke bij PostNL, enkele getuigenissen van collega's van verzoeker, een certificaat van een opleiding 'werken met een rolcontainerlifter' en een verklaring van de begeleidster van verzoeker in het centrum van Sint-Niklaas over (Aanvullende nota, 19 december 2024, bijlagen 1 tot 4). Verzoeker wenst hiermee blijkens de verklaringen van zijn advocaat ter terechtzitting een (gepercipieerde) verwestering aan te tonen.

In de aanvullende nota van de commissaris-generaal wordt het volgende gesteld betreffende de nood aan internationale bescherming bij een terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in het Westen:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is

het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen. Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd

worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.”

Het staat niet ter discussie dat er in het algemeen met betrekking tot personen die Afghanistan verlaten hebben onder taliban-sympathisanten een negatief beeld bestaat. Zo blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “gelooftethiek en denkwijze” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA COI-Report “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 51).

Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA COI-Report “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het ‘Algemeen Ambtsbericht’ is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA COI-Report “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 53-55; “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “Afghanistan: targeting of individuals”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 44).

Het ‘Noorse Landinfo’ benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het

netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Samen met de verwerende partij in haar aanvullende nota stipt de Raad aan dat er in het kader van de risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen een individuele beoordeling dient te gebeuren waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Zoals gesteld, dient verzoeker *in concreto* aan te tonen dat hij omwille van zijn verblijf in Europa en (gepercipieerde) verwestering een risico loopt op vervolging.

De Raad merkt op dat verzoeker meerderjarig was toen hij uit Afghanistan vertrok en zijn vormende jaren in zijn land van herkomst heeft doorgebracht. Uit zijn verklaringen blijkt ook dat hij over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt in zijn regio van herkomst omdat alle Z. samenleven in hetzelfde dorp (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 8 maart 2022, p. 8). De duur van verzoekers verblijf in België gedurende 3,5 jaar weegt niet op tegen de duur van zijn verblijf in zijn land van herkomst. Het gegeven dat verzoeker reeds enkele jaren in België tewerkgesteld is, uiteraard lovenswaardig is, maar dat hij daarmee nog niet aantoont dat hij bepaalde westerse normen en waarden dermate zou hebben verinnerlijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan onmogelijk opnieuw aan de normen en waarden in de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen. De door verzoeker geuite vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering wordt niet aannemelijk gemaakt, waardoor hij op die grond niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

5.1.10. Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas en de geuite vrees voor vervolging omwille van gedwongen rekrutering door de taliban, of omwille van (gepercipieerde) verwestering niet aannemelijk wordt geacht, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Er blijkt geen schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

5.2.2. Met betrekking tot de ‘ernstige schade’, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn vluchtrelaas, kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

5.2.4. In een tweede onderdeel van zijn tweede middel gaat verzoeker nader in op de heersende socio-economische en humanitaire crisis in Afghanistan. Verzoeker meent dat de humanitaire gevolgen van de machtsovername door de taliban aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel dat vervat is in artikel 3 van het EVRM. Voorts is verzoeker van oordeel dat de humanitaire crisissituatie in Afghanistan wel degelijk veroorzaakt wordt door het optreden van de taliban.

De Raad stelt samen met verzoeker vast dat de terminologie uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, nagenoeg identiek is aan de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Bijgevolg dient deze vorm van ‘ernstige schade’ te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen

individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Slechts wanneer precaire socio-economische omstandigheden overwegend het resultaat zijn van een opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van een samenloop van allerlei objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

In zijn middel leidt verzoeker uit internetartikels van VRT NWS, *Human Rights Watch*, *Khamaa Press* en informatie van de Verenigde Naties af dat de precaire socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan de gedragingen van de taliban.

De Raad stelt op basis van de beschikbare gegevens, die worden opgesomd in de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 12 december 2024, vast dat de huidige crisissituatie in Afghanistan niet kan worden toegeschreven aan de opzettelijke gedragingen of omissies van een actor of verschillende actoren, zelfs niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn, en het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. De gedragingen van de taliban hebben een bepaalde invloed op de heersende humanitaire crisis, maar ze zijn niet doorslaggevend. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich, in weerwil van verzoekers beweringen, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling, dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als ‘ernstige schade’ kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te

worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

De Raad merkt hierbij op dat het begrip 'ernstige schade' uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet betrekking heeft *"op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, hetgeen een duidelijke mate van individualisering veronderstelt (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji, C 465/07, ptn. 32 en 38; HvJ 10 juni 2021, Bundesrepublik Deutschland, C 901/19, pt. 25). Verzoeker beweert in zijn middel dat hij, onder andere omwille van zijn hoedanigheid van terugkeerder, een verhoogd risico loopt om in een situatie van extreme armoede terecht te komen. Verzoeker is evenwel een valide jongeman die niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

5.2.5. Inzake de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat er na de machtsovername door de taliban grote onrust heerst, ook door toedoen van interne conflicten binnen de taliban. Verzoeker bespreekt onder andere geweldsincidenten in Kapisa en Kabul, maar maakt hiermee niet aannemelijk dat er actueel sprake is van een gewapend conflict in de provincie Paktia. In zijn aanvullende nota van 15 december 2024 beweert verzoeker op basis van de meest recente EUAA *Country Focus* van november 2024 dat er in 2024 een stijging plaatsvond van het aantal veiligheidsincidenten, maar slechts een beperkt aandeel aan deze incidenten blijkt als 'armed clashes' te kunnen worden gekwalificeerd. Verzoeker toont niet aan dat er actueel in de provincie Paktia voor burgers louter door hun aanwezigheid een risico zou bestaan op slachtofferschap van willekeurig geweld.

In zijn aanvullende nota van 12 december 2024, waarin onder andere de EUAA *Country Focus Afghanistan* van november 2024 mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan *"dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024. In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36). De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om*

verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. (...)

5.2.6. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Paktia. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Paktia geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 (p. 116-117).

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	F. TAMBORIJN
--------------	--------------